

qvis ut familiarem, ut suum, ut domesticum habet, quâ eum pietatis prope amore & affectione amplectitur, & hic vicissim ab ipso: inter quos est arctissima charitas. Veteres talem intimum affectum variis modis exprimebant: Ex corde, ex animo, ex intimis præcordiis, meditullitus, animitus, oculitus. Amantiū enim est oculum appellare id, quod unice charum est. Hinc de ejusmodi amore *Senec. lib. 1. epist. 3.* Si aliquem amicum existimas, cui non tantundem credis, quantum tibi, vehementer erras, & non satis nosti vim veræ amicitiae: errat & ille, qui amicum in atrio quærit, in convivio probat. Hinc *Cicero in Lal.* Amicitiam definit omnium divinarum humanarumque rerum cum benevolentia & charitate summam consensionem. Alii virtutem nuncupant amorem rectæ rationis. *Illustr. Thomafius* virtutem appellat die *Kunst vernünftig zu lieben*: ubi tamen per amorem, non illa animi passio, quando rem amatam enixissime desideramus, & impetratam cum gaudio tenemus, sed firmissimum secundum rationem recte agendi propositum intelligitur, ille affectionis, hic amor affectionis audit. Posses autem in nostro sensu amorem definire, aut potius describere, quod sit Harmonia & conjunctio voluntatum, sibi bene cupientium, & conatus aliorum adjuvantium. Amare enim est velle alicui omnia bona evenire, & horum effectorem esse. Dividitur Amor in honestum & inhonestum, ille a virtute causatur, & ad honesta fertur, hic ex vitio provenit, & ad turpitudinem tendit: Ille sola honestate constat, hic voluptate: Ille solius est hominis, hic brutis etiam convenit: Ille ex ratione & bono per se oritur, soloque animo æstimatur, hic ex cæca libidine sine judicio, sine modo, sine bono fine corporis delectationem solummodo creat, & plerumque oculis auribusque se insinuat: Ille est verus, licitus, & debitus, hic simulatus, illicitus, & indebitus. De utroque igitur acturi in sectione 2. amorem licitum & honestum, in sectione 3. amorem illicitum sistemus, ea proprie, quæ ad forum juridicum spectant,